

Frauke Scheunemann

Liber la vânăt șoareci

Traducere din limba germană și note
de Iulian Curuia

școală înțeleasem să mă roagă să te sănătatea să
nu ar trebui să răspundă niciunui unui

Prolog

Sau: De ce chiar și celor mai buni detectivi le fuge uneori pământul de sub picioare...

— Ia vino încoace, măță mică și mizerabilă! Eu mănânc pisici ca tine dimineața la micul dejun. Și tot nu mă satur!

Sfântă sardină în ulei! În fața mea, pe una dintre grinzelile acoperișului, stă un monstru cu ochi scânteietori, ca de otravă și scuipă spre mine. E ditamai matahala: e cel puțin de două ori mai mare decât prietenul meu, motanul Spike, și de două ori mai gras. Oi fi eu curajos de felul meu, dar acum simt cum mi se zbârlește blânița din coadă până-n vârful urechilor. Monstrul își arată dinții și patru canini uriași îl lucesc în gură. Bănuiesc că poate să muște bine de tot cu ăia. Nesigur, fac un pas înapoi. Nu cumva să-mi pierd echilibrul! Grinda pe care ne aflăm se tot mișcă și suntem la cinci metri de sol!

— Ce-ai pătit, ai făcut pipi pe tine de frică? mă întrebă monstrul, rânjind. Nici nu m-ar mira. N-ai nicio sansă în fața mea. Mai bine șterge-o. Cât de repede poți și unde vezi cu ochii. Altfel carne tocată te fac!

Când Anna îmi face niște carne tocată cu puțin coriandru, îmi place la nebunie. Dar n-aș vrea să fiu eu însumi transformat în aşa ceva, nu prea am chef să ajung chiftea.

Și-atunci ce să fac? Să mă dau bătut pur și simplu? Eu, Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume? În niciun caz.

— Aăă, cred că este o mică neînțelegere la mijloc, domnul meu. Eu nu vreau scandal, doar o căutam pe dragostea inimii mele. Pe Odette. O pisică albă, din cale afară de frumoasă. Ati văzut-o pe undeva?

Acum monstrul e cel care face un pas înapoi. Se pare că trebuie să se gândească la ce-i spun și nu poate să facă asta stând și salivându-mi mie în față.

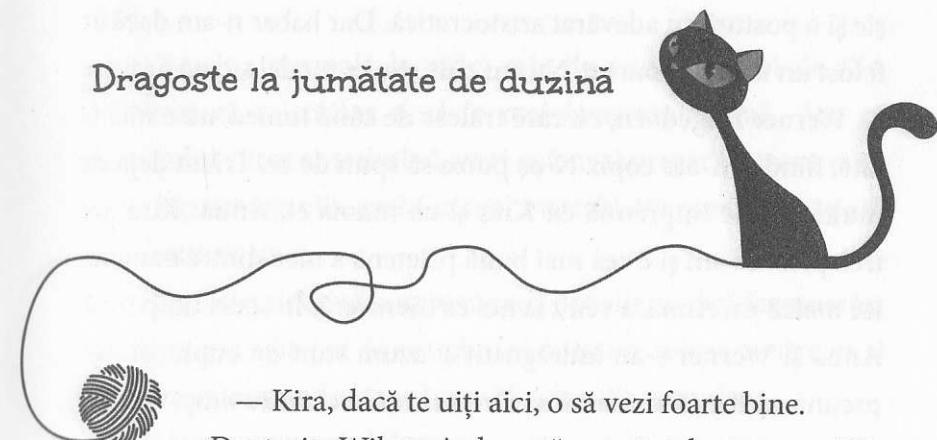
— Te referi la pisica aia grăsă și lățoasă? Care respiră cam greu și gâfăie la fiecare pas?

Sfântă sardină în ulei! Cum vorbește ăsta despre Odette a mea! Ce obraznic! Numai pentru asta și ar trebui să-l provoac la duel. E adevărat că a mai pus ceva greutate pe ea, mai ales la coapse, dar are un motiv bun. Ah, ce spun, are cel mai bun motiv din lume!

— Odette nu e grăsă! E minunată, zic eu, scuipând înspre monstru. Ai văzut-o sau nu? Vreau un răspuns, imediat!

Dar în loc să răspundă, monstrul face un salt în față și-mi arde o labă drept peste boticul meu sensibil. O durere înțepătoare îmi trece prin tot corpul, îmi pierd echilibrul și nu mă mai pot ține pe grinda de lemn. În timp ce cad, îl văd pe monstru făcându-i semn cuiva care stă jos. Și-apoi văd numai negru în fața ochilor.

Dragoste la jumătate de duzină

— Kira, dacă te uiți aici, o să vezi foarte bine.

Doctorița Wilmes îndreaptă un mic televizor spre Kira și spre mine în timp ce plimbă un soi de băț peste stomacul lui Odette.

— Unu, doi, trei, patru, cinci... Cinci puișori de mâță se dau de-a dura în burtica lui Odette.

Doctorița se oprește puțin.

— A, iată-l și pe-al șaselea. Felicitări, e un set complet.

Uluit, privesc grămadă de pete negre de pe monitor. Ăia sunt pisoișași? Puii lui Odette? Puii mei? Și cum naiba au ajuns tocmai în televizor? Fac cu grijă câțiva pași în față și adulmec ecranul. Doamna doctor Wilmes râde.

— Ești uimit, Winston, sau ce faci? E foarte emoționant să devii tată.

Tată. Cum sună asta? Puțin însășimântător. De fapt, nici nu mă pot gândi cum e să fii tată cu adevărat. Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Am văzut odată o fotografie cu el, pe un panou de plută al crescătorului meu: îl chama Leroy of Riverbanks-Mulberry. Era

Respunzătorul exemplar ireproșabil al rasei British Shorthair, cu blană cenușie și o postură cu adevărat aristocratică. Dar habar n-am dacă ar fi fost un tată bun sau nu. Nu am cine știe ce modele, cum ar veni.

Werner Hagedorn, cu care trăiesc de când lumea, nu e nici el tată, fiindcă n-are copii. N-aș putea să spun de ce. Trăim deja de multă vreme împreună cu Kira și cu mama ei, Anna. Kira are treisprezece ani și e cea mai bună prietenă a mea dintre oameni, iar maică-sa, Anna, a venit la noi ca menajeră. În scurt timp însă, Anna și Werner s-au îndrăgostit și acum sunt un cuplu, și împreună cu Kira fac o familie. Oricum, cred că între timp Werner a ajuns să fie un soi de tată pentru Kira. O ajută cu temele și o duce la școală cu mașina atunci când e vremea urâtă. Și se ceartă cu ea cum face și Anna atunci când fata își lasă lucrurile peste tot prin casă sau când pleacă târziu la școală. Câteodată o ajută chiar să mintă și-i dă câte un bilet pentru profesor atunci când nu și-a făcut temele. Spune în bilet că și-a băgat din greșeală temele fetei în geantă și că le-a luat cu el la universitate. Werner este profesor de fizică acolo și majoritatea profesorilor de școală sunt foarte impresionați de asta. Așa că n-o ceartă pe Kira. Deșteaptă șmecherie!

Cum am ajuns aici? A, da... să fii tată. Cred că un tată bun e cam aşa: cineva care te ceartă când ai făcut vreo prostie, dar care nu te lasă la greu și te ajută să te repui pe picioare. Așa vreau să fiu și eu pentru puții mei și-ai lui Odette. Chiar dacă ai noștri n-o să se ducă la școală. Dar o să aibă școala vietii!

— Când credeți că o să vină pisoișii pe lume? se interesează Werner.

Doctorița mai aruncă o privire la ecran și se gândește câteva clipe.

— Sarcina normală la pisici este de șaizeci și trei de zile. Bănuiesc că micuților o să le mai ia o săptămână. Așa că weekendul viitor ar trebui să aveți culcușul pregătit pentru ei.

— Săptămâna viitoare? Culcuș? întrebă Werner, fără să pară deloc entuziasmat.

— Da, azi e vineri și în aproximativ opt zile cred că frumusețea asta albă o să aibă pui. Și ar trebui să aveți un culcuș pentru ea și pentru pui, domnule Hagedorn. Nu e aşa de complicat.

— Drace! mormăie Werner.

— Ce-ați spus? întrebă doctorița Wilmes. Nu vă bucurăți?

— Ba da, ba da, se grăbește stăpânul meu să răspundă. Doar că în weekendul viitor mă căsătoresc și n-o să fiu în Hamburg. O să fiu în Bărăganul Lüneburg. Logodnica mea a găsit acolo un conac foarte frumos unde urmează să ne căsătorim.

— Înțeleg, zice doctorița, încruntându-se. Înseamnă că nașterea asta nu se potrivește deloc cu planurile dumneavoastră. În orice caz, nu v-aș sfătuî să vă lăsați pisicile singure. Sigur, majoritatea pisicilor nasc fără ajutor. Dar ar fi bine să fie cineva acolo dacă ceva nu merge bine, ca să mă poată suna. Nu vreau să vă îngrijorez, dar sigur nu vreți să riscați ca lui Odette și puilor să li se întâmple ceva.

MIAU! Firește că nu vrem asta! Sar de pe masă agitat și îmi infig ghearele în pantalonii lui Werner.

— Au, Winston! Ai înnebunit? Doare! Motan rău ce ești! mă ceartă Werner.

— Nu e rău! mă apără Kira. Îi e teamă pentru prietena lui, Odette. E firesc.

Doctorița Wilmes râde.

— Așa se pare. Dar haideți să facem altcumva: aduceți viitoarea mamă la sfârșit de săptămână în pension. Sau la clinica veterinară. Vă puteți sărbători căsătoria în liniște și pace și, când vă întoarceți, puii se vor fi născut deja.

Pe draga mea scândură de ascuțit ghearele! Este cea mai proastă idee pe care-am auzit-o vreodată. Nu vreau să o las singură pe Odette, dar vreau și să fiu de față când stăpânul meu mult iubit se căsătorește. E o sărbătoare de familie, care nu poate avea loc fără MINE. Scuip cu furie și-mi bag iar ghearele în pantalonii lui Werner.

— Au, fir-ar să fie! strigă el și încearcă să-și ferească piciorul. Dar nu reușește, pentru că eu îmi îngrijesc ghearele și mai bine.

— Winston! urlă el. Termină!

Nici nu mă gândesc.

— Winston crede că ideea cu pensionul e proastă, spune Kira. Nici nu mă miră. Vrea ca Odette să fie cu el la nuntă. Este o sărbătoare de familie, la urma urmei.

Kira e grozavă! Si poate să-mi citească gândurile. Nici nu-i de mirare. Că doar am făcut schimb de corpuri la începutul prieteniei noastre. Da, chiar aşa. A intrat în corpul meu și a trăit o vreme ca pisică, în vreme ce eu a trebuit să merg în locul ei la școală. O experiență oribilă! Dar aşa se face că știu să citesc. Slavă Domnului că ne-am întors fiecare în corpul lui; am rămas însă cu această abilitate folositoare de a ne înțelege foarte bine.

Werner mă privește gânditor.

— Poate că ai dreptate, Kira. Doamnă Wilmes, credeți că o putem lua pe Odette cu noi? La conacul din bărăgan? Într-un loc străin? Poate că cei de-acolo o să aibă și un culcuș din astă despre care vorbeați.

Ea încuviaștează.

— Firește, de ce nu? Si pensionul ar fi fost un loc străin pentru ea. Esențial e să aibă un locșor liniștit în care să se poată retrage și o persoană de încredere care să o verifice din când în când. Totul o să meargă ca uns după aceea.

Werner oftează.

— Dar cum o conving eu pe Anna? Si pe babușca? Cred că cele două doamne au o idee foarte strictă despre cum trebuie să arate o nuntă și o naștere de pisici le-ar cam strica socotelile.

S-ar putea să aibă dreptate. Anna pregătește de săptămâni întregi evenimentul vieții ei. Casa e împânzită de reviste cu tot felul de perechi zâmbitoare pe prima pagină, iar când și-a cumpărat rochia de mireasă s-a purtat de parcă ar fi ales-o cineva președinte; și înainte să se decidă pentru moșia respectivă, sigur s-au mai uitat la alte 5000 de restaurante și hoteluri. În fine, poate c-au fost zece, dar oricum au fost multe. Iar ajutorul babușcăi nu ușurează lucrurile, fiindcă bunica rusoaică a Kirei este mereu plină de energie când vine vorba să-și dea cu părerea. Cred că bietul meu Werner s-a ales cu multe fire de păr alb în ultimul timp. Încă nu arată ca nobilul meu tată Leroy of Riverbanks-Mulberry, dar nici mult nu mai are.

— Haide, Werner, spune Kira, încercând să-l liniștească,

vorbește cu Anna. O să reușești tu să-i explici. Și ea iubește foarte mult pisicile. Și nu-ți face griji, de bunica mă ocup eu. Dacă vorbesc eu cu ea, n-o să se supere. Totul o să fie bine, o să vezi. Și nunta voastră, și nașterea pisoilor! Cu sau fără culcuș.

Bravo, Kira mea! E stăpână pe situație!

Bine ați venit la
Schulze-Naumann!

— Am zis că nu e idee bună să luăm pisici! Mai bine pisici la pension!

Babușca și-a petrecut toată călătoria plângându-se c-am luat-o pe Odette cu noi în Bărăganul Lüneburg. Așa că abilitățile de persuasiune ale Kirei n-au liniștit-o cu totul. E bine că Werner n-a pregătit un culcuș, fiindcă n-ar fi încăput niciodată în portbagaj. Odette s-a așezat confortabil pe bancheta din spate, unde a și vomitat puțin la începutul călătoriei. Asta n-a ajutat în niciun fel, dar ce să-i faci, gravidelor li se face rău ușor. Odette n-are ce să facă. Însă bunica Kirei nu pare să țină cont de asta. Ar trebui totuși să știe cum e, că doar a născut-o pe Anna.

Babușca se plângă și mormăie și se roagă la Dumnezeu din ceruri ca nu cumva această pisică gravidă să strice nunta de vis a singurei ei fiice.

Chestia asta cu Dumnezeu din ceruri i se potrivește mai degrabă lui Simone. Sora lui Werner Hagedorn este pastor și nu pierde nicio ocazie să-l întrebe pe Doamne-Doamne ce părere are despre cutare sau cutare lucru. Dar ea o să ajungă, cu toate

Când mașina lui Werner se oprește și Kira deschide ușa, eu mă dau jos înaintea tuturor celorlalți. N-aș mai fi suportat multă vreme lamentațiile și parfumul dulceag al babușcăi – nu-i de mirare că lui Odette i-a venit să vomite.

Ușurat, trag aer adânc în piept și apoi trag aer și mai adânc în piept și... pe toate salatele de pește, ce naiba pute în halul asta?

Îîh, scârboooos!

Și cum arată totul! O grămadă de bălegar umed în partea dreaptă și un grajd mare alături, din care multe capete urâte de cai privesc curioase afară. În depărtare se văd câteva pajiști îngrădite. Si încă și mai mulți cai!

Ce-o însemna asta? Mie nu-mi plac caii. Ce să mai zic de bălegarul lor puturos! Asta sigur nu e locul potrivit pentru o nuntă de vis. Si sigur nu e locul în care să aduci pe lume șase puișori nobili și cuminți de pisică. Ce-o să credă micuții când o să se uite prima oară în jur? Că părinții lor nu și-au permis o casă mai bună sau ce? Nu, urmașii lui Winston Churchill, cel mai deștept și mai curajos motan din lume, și ai frumoasei și drăguței de Odette merită un mediu mai bun.

Mă rog, conacul din partea stângă mai e cum mai e. Si clădirile alăturate arată îngrijit și par confortabile. Numai miroșul asta care pare să plutească peste tot, gros, cald și imposibil de leșinător – sfântă sardină! E de nesuportat!

Kira a ridicat-o pe Odette de pe bancheta din spate și se uită prin curte. Amândouă par să fie entuziasmate. Dar cum se poate? Asta nu e deloc lumea Kirei. Ea e un copil crescut la oraș. Si încă

intr-un oraș mare. Bălegar mustos, paie, fân, cai clăpăugi cu ochi beliți, astea nu sunt de Kira.

Si sigur nu sunt de Odette.

— Comoara mea, miaun eu, mă îngrozește locul asta. Trebuie să mă crezi.

Vreau să-o asigur că o să ne întoarcem imediat, fără discuții. Numai că mă tem că fără sprijinul mobil al lui Werner, drumul s-ar putea să fie prea lung pentru Odette a mea.

Și când îi văd pe Anna și pe Werner privind în jur cu sclipiri în ochi, încep să bănuiesc că lor le place aici. Le-a luat cineva mințile? Oare nu simt putoarea asta? Ce-o fi fost în capul lor de-au ales aşa un loc pentru cea mai frumoasă zi din viața lor?

— Winston, liniștește-te, te rog, mie mi se pare minunat aici. Mult aer proaspăt și iarbă verde cât vezi cu ochii. Nu-mi pot imagina un loc mai bun în care să-mi aduc copiii pe lume.

E limpede: hormonii de sarcină i-au luat mințile și lui Odette. Altfel, cred că ar fi la fel de furioasă ca mine. Dar de când e gravidă, pare să vadă lumea prin ochelari de cal. Altfel nu știu cum să-mi explic ochii aia luminoși și surâsul dulce din colțul gurii.

Odette sare din brațele Kirei. Iar Kira o lasă pur și simplu. Alo! Fata! Nu vrei să o iezi de jos pe Odette? Nu se poate să o lăsăm cu praful asta sub lăbuțele ei moi și albe ca zăpada. E complet inacceptabil!

Dar Kira pare să fie cu mintea în altă parte. Încă nu și-a revenit din uimire și nici nu se mai uită după Odette.

— Ce frumos e aici! Ciripește ea pe o voce pe care nu i-am mai